

Ο έρωσ στερείται νίκης.

Γραμμένο, εδώ και τουλάχιστον δύο καλοκαίρια, σε λευκό τοίχο των Μεγάρων. Ένα άρθρο, ένα ρήμα και δυο ουσιαστικά, σε μια μικρή πρόταση που διαβάσαμε σε κείμενο του Ηλία Πετρόπουλου.

Παρά το ανατρεπτικό, ανήσυχο, ερευνητικό πνεύμα του, ο Η.Π. έδειχνε μια βαθιά πίστη στο πολυτονικό. Αυτός που άφησε στη διαθήκη του, ρητά την εντολή, να αποτεφρωθεί και η στάχτη του να διασκορπιστεί στους υπονόμους των Παρισίων, αυτός που δημιούργησε τα «Καλιαρντά», το «Μπουρδέλο», το «Εγχειρίδιον του καλού κλέφτη», ο δεδηλωμένος άθεος, ο καταδικασθείς για τα έργα του και τις ιδέες του, έγραφε πολυτονικά.

Τούτη λοιπόν η μικρή πρόταση, είναι αλιευμένη από το εξαιρετικά ενδιαφέρον κείμενό του με τίτλο «Επικήδειος λόγος», από το βιβλίο «Ρεμπέτικα τραγούδια». Εκεί πραγματεύεται το τέλος, του άγνωστου σε πολλούς, Ρεμπέτικου κόσμου.

Γραμμένη πάνω στον λευκό τοίχο, παλιάς ανθρώπινης κατοικίας, πριν από μια διασταύρωση σιδηροδρομικής γραμμής που δεν λειτουργεί πια, μια σύνθεση που υπάρχει, έτσι, σαν «μαυσωλείον συναισθημάτων» που θα έγραφε και ο ίδιος ο Η.Π.

Δεν ξέρω πως ακριβώς θυμήθηκα τούτη την εικόνα, φωτογραφικό ενθύμιο του περσινού θέρους, βγαίνοντας από το Δημοτικό σχολείο που εκτελώ, τα τελευταία 38 χρόνια, το εκλογικό καθήκον(;), δικαίωμα(;), υποχρέωση(;), όπως ακριβώς και με τη Θητεία, ακόμα ψάχνω τη σωστή λέξη.

Ψήφισα λοιπόν, βγήκα έξω στο φως της ζεστής Κυριακής και πάνω στην μικρή πλατεία είδα μια σταθμευμένη Panamera. Δεν κατάλαβα τι με ενόχλησε περισσότερο. Κάτι ανάμεσα στο ότι υπάρχουν και κυκλοφορούν 4πορτες Porsche και στο γεγονός ότι όποιο και να είναι το αποτέλεσμα της εκλογικής αναμέτρησης, η κάλπη Μνημόνιο θα βγάλει πάλι. Συνεπώς άνευ ουσιαστικού διακυβεύματος και χωρίς επιλογές.

Σε προσωπικό επίπεδο, μπορώ να θυμηθώ ότι μόνον δυο φορές οι κάλπες ανέδειξαν νικητή το κόμμα που ψήφισα. Εξελίχτηκαν στις πιο μεγάλες πολιτικές ήττες, στις πιο πικρές ιδεολογικές απογοητεύσεις της ζωής μου. Τις χωρίζουν 34 χρόνια. Δεν είναι ότι δεν μαθαίνω, είναι ότι ελπίζω και ίσως ότι δεν καταλαβαίνω.

Και για να τελειώσουμε όπως ξεκινήσαμε. Με Η. Πετρόπουλο, από το ίδιο κείμενο, όπου επισημαίνει:

«...Τὸ ἀληθὲς ἀπόβαρον ἐνὸς ἀνθρώπου ἰσοῦται μὲ τὶς ἀγάπες, τὸν οἶκτο καὶ τὴν ἀηδία πού ἔνιωσε στὴ ζωὴ. Δύο μεγάλες ἀδικίες ἐγνώρισα: τὴν φτώχεια καὶ τὴν ἐρωτικὴ καταφρόνια.»